

HALLITUKSEN POLITIIKKA KANSALLISUUSKYSYMYKSESSÄ

Vuosi sitten, jo ennen Lokakuun vallankumousta, Venäjä oli valtiona hajaannuksen tilassa. Vanha „laaja Venäjän valtakunta“ ja sen rinnalla kokonainen joukko uusia pieniä „valtioita“, jotka pyrkivät eri tahoille, — sellainen oli näky.

Lokakuun vallankumous ja Brestin rauha vain syvensivät ja kehittivät pitemmälle hajoamisprosessia. Alettiin puhua jo Iso-Venäjästä eikä Venäjästä, jota paitsi reunamaissa muodostuneet porvarilliset hallitukset, jotka olivat täynnä vihaa keskuksen sosialistista Neuvostohallitusta kohtaan, julistivat keskukselle sodan.

Samaan aikaan reunamaissa oli tietysti työväen ja talonpoikain Neuvostojen taholta havaittavissa voimakasta pyrkimystä yhtenäisyyteen keskuksen kanssa. Mutta sisäisiin asioihin puuttuneiden ulkomaisten imperialistien päinvastaiset tendenssit vaimensivat ja sittemmin tukahduttivat nuo pyrkimykset.

Itävaltalais-saksalaiset imperialistit, jotka ottivat silloin itselleen pääosan ja pelasivat ovelasti entisen

Venäjän hajoittamiseksi, varustivat runsaskätisesti reunamaiden hallituksia-kaikella mitä tarvittiin taistelun käymiseksi keskusta vastaan, miehittivät paikotellen reunamaita ja edistivät yleensä Venäjän lopullista hajoamista. Ententen imperialistit eivät tahtoneet jäädä jälkeen itävaltalaisista ja saksalaisista, vaan lähtivät kulkemaan samaa tietä.

Bolshevikkipuolueen viholliset ovat tietysti (tietysti!) vierittäneet syyn hajoamisesta Neuvostovaltan niskoille. Mutta on helppo käsittää, että Neuvostovalta ei voinut eikä halunnutkaan vastustaa tilapäisen hajoamisen kiertämätöntä prosessia. Neuvostovalta ymmärsi, että Venäjän väkivaltaisen yhtenäisyyden, jota oli pidetty yllä imperialismin pistimillä, oli kiertämättä hajottava Venäjän imperialismin kukistuttua: Neuvostovalta ei voinut luonnettaan pettämättä pitää yllä yhtenäisyyttä Venäjän imperialismin menetelmin. Neuvostovalta käsitti, että sosialismia varten ei tarvita minkälaista yhtenäisyyttä hyvänsä, vaan veljellistä yhtenäisyyttä, ja että tällainen yhtenäisyys voi tulla vain Venäjän kansallisuuksien työtätekevien luokkien vapaaehtoisena liittona, tai se ei tule laisinkaan...

Itävaltalais-saksalaisen imperialismin murskaaminen muutti kuvan toisenlaiseksi. Toisaalta reunamaissa, jotka olivat saaneet kokea miehityksen kaikki kauhut, syntyi mitä voimakkain pyrkimys Venäjän proletariaatin ja sen valtiollisen rakennustyön muotojen puoleen, pyrkimys, jonka edessä raukeavat tyhjiin reunamaiden hallitusten separatiopinnistykset. Toisaalta ei ollut enää olemassa sitä ulkomaista aseellista voimaa (itävaltalais-saksalaista imperialismia), joka

oli estänyt miehitettyjen alueiden työtätekeviä joukkoja tuomasta ilmi oman poliittisen hahmonsansa. Sittemmin alkanut voimakas vallankumouksellinen nousu miehitetyillä alueilla sekä työläisten ja talonpoikain useiden kansallisten tasavaltain muodostaminen ei jättänyt epäilystä miehitettyjen alueiden poliittisten pyrkimysten suhteen. Kansallisten neuvostohallitusten pyyntöön, joka koski niiden tunnustamista, Venäjän Neuvostovalta vastasi muodostuneiden neuvostotasavaltajien täydellisen riippumattomuuden ehdottomalla tunnustamisella. Menetellen täten Neuvostovalta noudatti entistä, koeteltua politiikkaansa, joka kieltää kaiken väkivallan harjoittamisen kansallisuuksia kohtaan ja vaatii kansallisuuksien työtätekevien joukkojen täydellistä kehitysvapautta. Neuvostovalta käsitti, että yhteisymmärrys voi syntyä vain keskinäisen luottamuksen perustalla, että kansojen luja ja murtumaton liitto voidaan rakentaa vain yhteisymmärryksen perustalle.

Neuvostovallan viholliset eivät lyöneet laimin tilaisuutta syyttääkseen sitä vielä kerran Venäjän paloittelemisen „uudesta yrityksestä“. Kaikkein taantumuksellisimmat niistä, vainuttuaan reunamaiden pyrkimyksen lähentyä keskusta, julistivat „uuden“ tunnuksen „Suuren Venäjän“ jälleenympöyttyttämisestä, tietysti tulella ja miekalla, kukistamalla Neuvostovallan. Krasnovit ja Denikinit, Koltshakit ja Tshaikovskit, jotka vielä eilen yrittivät pirstota Venäjän moneksi itsenäiseksi vastavallankumouksen pesäkkeeksi, on tänään yht'äkkiä vallannut „yleisvenäläisen valtion“ „aate“. Englantilais-ranskalaisen pääoman asiamiehet, joista ei voida sanoa, että heiltä puuttuisi

poliittinen vainu, — ne, jotka vielä eilen pelasivat Venäjän hajoittamiseksi, ovat nyt muuttaneet peliänsä niin jyrkästi, että ovat muodostaneet kerralla kaksi „yleisvenäläistä“ hallitusta (Siperiassa ja etelässä). Kaikki tämä on epäilemättä osoituksena reunamaiden vastustamattomasta pyrkimyksestä lähentymiseen keskuksen kanssa, jota seikkaa kotimaiset ja ulkomaiset vastavallankumoukselliset yrittävät nykyään käyttää hyväkseen.

Sanomattakin on selvää, että „vanhan Venäjän“ (ja tietysti vanhoine valtakomentoineen) jälleenalauttajien vastavallankumoukselliset puuhut ovat nyt, Venäjän kansallisuuksien työtätekevien joukkojen puolitoistavuotisen vallankumouksellisen työn jälkeen, tuomitut raukeamaan tyhjiin. Mutta mitä utopistisempia ovat vastavallankumouksellistemme suunnitelmat, sitä realisempana esiintyy Neuvostovallan politiikka, joka nojautuu täydellisesti Venäjän kansojen keskinäiseen veljelliseen luottamukseen. Enemmänkin, nykyisen kansainvälisen tilanteen vallitessa tämä politiikka on ainoata realistia, ainoata vallankumouksellista politiikkaa.

Siitä on kaunopuheisena osoituksena esimerkiksi Bielo-Venäjän Tasavallan Neuvostojen edustajakokouksen⁵⁵ viime julistus federatiivisten suhteiden pystyttämistä Venäjän Neuvostotasavallan kanssa. Asia on siten, että Bielo-Venäjän Neuvostotasavalta, joka hiljattain tunnustettiin riippumattomaksi, julistaa nyt omien Neuvostojensa edustajakokouksessa vapaaehtoisesti liiton Venäjän Tasavallan kanssa. Bielo-Venäjän Neuvostojen edustajakokous lausuu julistuksessaan helmikuun 3 pnä, „että vain kaikkien nyt

riippumattomien neuvostotasavaltojen työtätekevien vapaa ja vapaaehtoinen liitto turvaa työläisten ja talonpoikain voiton heidän taistelussaan koko muuta, kapitalistista maailmaa vastaan“.

„Kaikkien riippumattomien neuvostotasavaltojen työtätekevien vapaaehtoinen liitto“... Tämä on juuri se kansojen yhteenliittymisen tie, josta Neuvostovalta on aina puhunut ja joka antaa nyt hyviä tuloksia.

Bielo-Venäjän Neuvostojen edustajakokous päätti sitä paitsi yhtyä Liettuan Tasavallan kanssa ja tunnusti välttämättömäksi kummankin tasavallan federaatiiviset suhteet Venäjän Neuvostotasavallan kanssa. On saatu lennätinsanoma, että Liettuan Neuvostohallitus on samalla kannalla, ja Liettuan kommunistipuolueen konferenssi, puolueen, joka on Liettuan vaikutusvaltaisin puolue, osoittautuu hyväksyvän Liettuan Neuvostohallituksen kannan. On kaikki perusteet odottaa, että nykyään koollekutsuttava Liettuan Neuvostojen edustajakokous⁵⁶ lähtee samalle tielle.

Sellainen on vielä eräs todistus siitä, että Neuvostovaltan politiikka kansallisuuskysymyksessä on oikea.

Tällä tavalla Venäjän kansat tulevat entisen imperialistisen yhtenäisyyden hajoamisesta riippumattomien neuvostotasavaltojen kautta uuteen vapaaehtoiseen veljelliseen yhtenäisyyteen.

Tämä tie ei ole tietenkään helpoimpia, mutta se on ainoa tie, joka johtaa Venäjän kansallisuuksien työtätekevien joukkojen murtumattomaan sosialistiseen liittoon.

„Izvestija“ № 30,
helmikuun 9 päivä 1919

Allekirjoitus: J. Stalin